

tepen. Kaj pa jih skrbi. Pa je Tratovčeva mama tudi to uganila. Pa ni nič rekla, le v kamro je šla. Kar brž se je vrnila. Zelen klobuček je imela v rokah. Prav tak je bil kakor Tončkov, le trak je bil zadaj razcotan. Pa prav malo. »Našemu Petru je tale premajhen, tebi bo pa kar prav,« mu ga je poveznila na glavo. »Ga boš pa za pirhe imel, ko si nam ogenj prinesel.«

Tonček ni vedel, kako bi se zahvalil. Samo jecljal je nekaj.

Potem je stekel domov. Zdaj se mu je zdeio, da ob poti pozvanjajo zvončki, prav razločno je slišal, da cingljajo: aleluja, aleluja, aleluja ...

Karel Mausser

Spomin iz mladosti

Pet nas je bilo. Jaz, Boštetov Pavel, Mlakarjev Jože, Petrovčev Drago in Urbanov Boris. Stali smo pred krščanskim naukom za cerkviyo in metali snežene kepe v električne žice, da so tanke snežene črte pršele na tla. Prijetno je bilo gledati, ko so se žice zibale in se dolgo, dolgo niso mogle umiriti.

Tedaj je prišla mimo nas Čemžarjeva Marica. V drugi razred je hodila, še dobro se spomnim. Imela je samo še očeta, ki je bil sluga pri nekem advokatu. Mater je zgubila pred nekaj meseci in vsak dan je zahajala na njen grob. Tudi tokrat je mislila in že je držala za železno kljuko, da bi odprla vrata na pokopališče.

Tedaj pa sam ne vem, kako se je zgodilo. Mlakarjev Jože je zagnal kepo, ki je Marico oplazila vrh glave in ji snela čepico. Vsi smo se zasmejali.

Marica ni rekla besede. Pobrala je čepico, jo otrsela snega in odšla na pokopališče.

Med nas je legel molk. Drug za drugim so se zgubili v cerkev, le jaz nisem šel. Čakal sem na Marico. Prišla je s pokopališča vsa tiha in s sklonjeno glavo. Ko je šla mimo mene, me je pogledala in videl sem, da je jokala. Hotel sem ji reči besedo, toplo in iskreno, pa je kar nisem mogel spraviti iz sebe.

Ko je izginila v cerkev, me je premagala bolešt. Šel sem na pokopališče, na grob Maričine matere. Usedel sem se kar v sneg in težko mi je bilo pri srcu. Ob meni je gorla drobna svečka, ki jo je bila Marica prižgala, in tako vroče sem čutil svoj greh, da si nisem upal v cerkev.

Po krščanskem nauku je prišla Marica zopet na grob. Ko me je zagledala, sem videl, da mi odpušča.

Nasmehnil sem se, odšel in bil vesel kakor grešnik, ko gre iz spovednice.

